

Εκεί που μας χρωστούσαν, μας παίρνουν και τα μισά

Όλα όσα είναι προγραμματισμένα να συμβούν (εάν δεν τα εμποδίσουμε) αυτόν τον καιρό στις αστικές συγκοινωνίες συνιστούν ένα ακόμη κομμάτι στο εφιαλτικό πάζλ της γενικότερης επίθεσης που έχει εξαπολύσει το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο στους «από τα κάτω». Μιας επίθεσης που απειλεί να εξανεμίσει θεμελιώδεις εργατικές/κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών και στοχεύει να αναμορφώσει ριζικά το κοινωνικό τοπίο στις νέες συνθήκες του άγριου καπιταλισμού και της ολοκληρωτικής δημοκρατίας. Τα γενικά της χαρακτηριστικά μπορούν να συμπυκνωθούν σε 4 βασικά σημεία:

- περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας
- διάλυση του συστήματος κοινωνικών παροχών
- προσήλωση στις πολιτικές κοινωνικού ελέγχου και καταστολής
- επιβολή ενός ιδιότυπου καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης που νομιμοποιεί το κράτος να παραβλέπει όλα τα προσχήματα εγκαθιδρύοντας μια ολοκληρωτική συνθήκη στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας

Όλα αυτά μεθοδεύονται εδώ και αρκετά χρόνια και κορυφώνονται με πρωτοφανή ένταση και βιαιότητα τους τελευταίους 10 μήνες, από τότε δηλαδή που αναγγέλθηκε και επισήμως ότι βρισκόμαστε καταμεσής μιας βαθιάς κρίσης που απειλεί με άμεση χρεοκοπία το ελληνικό κράτος και με βαθειά ύφεση τον ελληνικό καπιταλισμό. Η παρουσίαση της κρίσης σαν μια επείγουσα κατάσταση για την οποία ευθυνόμαστε όλοι (και για την οποία θα πρέπει να πληρώσουμε όλοι) αποτέλεσε το ιδανικό πρόσχημα για την κορύφωση της επίθεσης που περιγράψαμε παραπάνω. Σ' αυτό το πλαίσιο ήταν και που τέθηκε από τον ίδιο τον πρωθυπουργό το δίλλημα: «καταστροφή (χρεοκοπία) ή σωτηρία (αναδιάρθρωση)» ώστε τελικά να νομιμοποιηθούν οι επιβεβλημένες μεταρρυθμίσεις. Αν αυτές βαφτίστηκαν «έκτακτα μέτρα σωτηρίας» στην πραγματικότητα στοχεύουν μόνο στην τόνωση της κερδοφορίας των αφεντικών και στην επαναθεμελίωση της (κλονισμένης) κοινωνικής πίστης στην κρατική ισχύ.

Τα επιχειρήματα που συνοδεύουν την αναδιάρθρωση των ΜΜΜ έχουν τον ίδιο ακριβώς πυρήνα μ' αυτά που χρησιμοποιούνται αυτόν τον καιρό σε μια σειρά ανάλογων περιπτώσεων, από τον ΟΣΕ και τα νοσοκομεία μέχρι τις ΔΕΚΟ και τα ασφαλιστικά ταμεία. Διαφθορά, κακοδιαχείριση, ανομία συνιστούν τις βασικές έννοιες που συμπυκνώνουν όλες τις παθογένειες του τόπου, η οποίες σύμφωνα με τον κυρίαρχο λόγο μας έχουν φέρει στο «χειλος της καταστροφής». Έτσι στη συγκεκριμένη περίπτωση μας λένε ότι οι αστικές συγκοινωνίες νοσούν, ότι είναι υπερχρεωμένες και έρμαια της κακοδιαχείρισης δεκαετιών, ότι οι εργαζόμενοι απολαμβάνουν παχυλούς μισθούς και οι επιβάτες πληρώνουν υπερβολικά λίγα ή και καθόλου. Με λίγα λόγια παρουσιάζουν μια εικόνα διάλυσης που απαιτεί την άμεση παρέμβαση του κράτους, αυτού του μεγάλου ρυθμιστή-πατέρα-σωτήρα-θεραπευτή να εξυγιάνει τον «ετοιμοθάνατο οργανισμό». Αν όμως αυτή η εικόνα διάλυσης ανταποκρίνεται σ' ένα βαθμό στην πραγματικότητα αυτό συμβαίνει ως αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης κρατικής στρατηγικής, όχι μόνο για τις αστικές συγκοινωνίες, αλλά και για τον ΟΣΕ, τα νοσοκομεία και γενικά τις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας. Ονομάζουμε αυτή τη στρατηγική «δημιουργική απορύθμιση» και βασικό της χαρακτηριστικό είναι η στοχευμένη δημιουργία μιας κατάστασης αποσύνθεσης η οποία καθώς φτάνει σ' ένα οριακό σημείο, εμφανίζεται ως δια μαγείας η λύση. Η αναδιάρθρωση δηλαδή με τους επαχθείς όρους που περιγράψαμε παραπάνω και η απόδοση ενός οργανισμού "στα πρόθυρα της καταστροφής" στο "σωτήριο" ιδιωτικό κεφάλαιο.

Κάπως έτσι εξηγούνται και τα τεράστια χρέη των αστικών συγκοινωνιών. Δημιουργήθηκαν επειδή εδώ και μια δεκαετία το ελληνικό κράτος έχει σταματήσει να χρηματοδοτεί ένα σημαντικό μέρος των λειτουργικών εξόδων (μέχρι και το 50%) των αστικών συγκοινωνιών και ταυτόχρονα ενθάρρυνε τη σύναψη δανείων με ιδιαίτερα υψηλά επιτόκια. Σημειώνουμε ότι η χρηματοδότηση των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας ήταν μια υποχρέωση που ανέλαβαν τα κράτη στα πλαίσια του συστήματος κοινωνικών παροχών. Και αυτή η χρηματοδότηση δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα ανταποδοτικό όφελος (μια μικρή επιστροφή από τα κλεμμένα θα λέγαμε εμείς) προς τους εργαζομένους για τη φορολογία και τις κρατήσεις στους μισθούς. Τελικά οι λεγόμενες κοινωνικές παροχές (από την κοινωνική ασφάλιση μέχρι το δημόσιο σύστημα υγείας) δεν υπήρξαν ποτέ ως παραχωρήσεις που προήλθαν από μεγαλοψυχία των κυριάρχων -αυτοί άλλωστε υπολογίζουν μόνο στα κέρδη και τη ισχύ- αντίθετα, κερδήθηκαν έπειτα από σκληρούς και μακροχρόνιους αγώνες. Αγώνες που δόθηκαν στο παρελθόν όταν ακόμη αξίες όπως η κοινωνική/ ταξική αλληλεγγύη βρισκόταν στο προσκήνιο πριν απαξιωθούν πλήρως από τις ψευδαισθήσεις της ατομικής επιτυχίας και της καταναλωτικής ευδαιμονίας.

Αν λοιπόν σήμερα οι κυρίαρχοι μπορούν να επιβάλλουν σ' ένα τόσο μικρό διάστημα τέτοιες έκτασης σαρωτικές αλλαγές είναι γιατί υπολογίζουν στην αδυναμία μας να αντισταθούμε αποτελεσματικά. Και είναι αλήθεια ότι όλα όσα επιβλήθηκαν τον τελευταίο καιρό, οι περικοπές στους μισθούς και τις συντάξεις, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, η εγκαθίδρυση καθεστώτος τρομοκρατίας μέσα στους χώρους εργασίας, η επέλαση της ακρίβειας και της ανεργίας, η διάλυση του συστήματος κοινωνικών παροχών, η πλημμυρίδα των νέων μπάτσων και τόσα άλλα δεν βρήκαν παρά ελάχιστη και σπασμωδική αντίσταση.

Αν μέχρι πριν ένα χρόνο το μεγαλύτερο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας μπορούσε ακόμα να πλέει στις αυταπάτες μιας (δανεικής) πρωτοκοσμικής αφθονίας, σήμερα που το παραμύθι τελείωσε και όλοι καλούμαστε να πληρώσουμε είναι πιο κρίσιμο από ποτέ να δούμε πώς μπορούμε να δημιουργήσουμε τους όρους ώστε να ορθώσουμε αποφασιστικές γραμμές άμυνας και να περάσουμε στην ανεπίθεση. Γι' αυτό ακριβώς είναι αναγκαίο να ανακτήσουμε και να προσδώσουμε νέο νόημα σε ότι ακριβώς θυσιάστηκε τα τελευταία 30 χρόνια στο βωμό του προσωπικού βολέματος, της επιτυχίας, της κοινωνικής ανέλιξης και μιας κίβδηλης καταναλωτικής ευδαιμονίας. Αυτό που μας λείπει τελικά είναι σχέσεις, σχέσεις κοινότητας και αλληλεγγύης και μια στοιχειώδης κοινωνική/ ταξική συνείδηση ότι τα προβλήματα των καταπιεσμένων είναι κοινά, όπως κοινοί είναι και οι εχθροί τους. Όμως, όσο ακόμη ο καθένας επιμένει να μην νοιάζεται για τίποτα πέρα από τον μικρόκοσμό του, όσο επιμένουμε στην απάθεια και τον πεσιμισμό, η κατρακύλα δεν πρόκειται να σταματήσει. Και καθώς ο πάτος του βαρελιού διευρύνεται δραματικά θα γίνουμε όλοι μάρτυρες μιας κοινωνικής βαρβαρότητας της οποίας τα σημάδια είναι ήδη εδώ. Αν λοιπόν οι καταπιεσμένοι φτάσουν στο σημείο να κανιβαλλίζουν τις σάρκες τους το μόνο σίγουρο είναι ότι κάποιοι θα τρίβουν τα χέρια τους. Και αυτοί δεν είναι άλλοι από τα γνωστά καθάρματα της εμπροσθοφυλακής της καπιταλιστικής επίθεσης στους από τα κάτω: οι μπάτσοι, οι κάθε λογής μαφίες και οι φασίστες.

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

- Γιατί δεν τους χρωστάμε, μας χρωστάνε.
- Γιατί τα πήγαιν' έλα από τη δουλειά είναι χρόνος ήδη κλεμμένος και σπαταλημένος.
- Γιατί σε τελική ανάλυση μας τα παίρνουν από παντού και ζητάνε και άλλα κερατιάτικα.
- Γιατί η στιγμή της άρνησης είναι δημιουργική, ανοίγει χώρους και κερδίζει το χρόνο να μιλήσουμε, να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο, να επικοινωνήσουμε.

ενάντια στην υποτίμηση των ζωών μας, διεκδικούμε τα πάντα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ

- Επειδή ακριβώς είναι οι σχέσεις αλληλεγγύης που μας λείπουν και όχι η καταναλωτική ευδαιμονία.
- Επειδή τα MMM θα χάσουν τον όποιο κοινωνικό προσανατολισμό τους και θα λειτουργούν αποκλειστικά και μόνο με όρους κέρδους και αυτό θα πλήξει εξίσου επιβάτες και εργαζομένους.
- Επειδή σε αυτή την πόλη όπου η αποξένωση πηγαίνει χέρι χέρι με την πολυκοσμία μια φιλική χειρονομία ή μια φιλική συζήτηση μοιάζουν πράγματα σπάνια και πολύτιμα.

Γι' αυτούς τους λόγους:

στηρίζουμε τους αγώνες των εργαζομένων,

χαρίζουμε τα χρησιμοποιημένα και σε ισχύ εισιτήρια σε κάποιον άλλο/η,

στηρίζουμε ο ένας τον άλλη απέναντι στους ελεγκτές.

ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΤΑΣΗ

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

(διόδια, εισιτήρια νοσοκομείων, λογαριασμούς, δάνεια, κτλ)

σαν μια πρώτη μικρή επιστροφή από τα κλεμμένα μιας ζωής

αναγκαία υποσημείωση

Όμως αν ες' αρχής συμπαραστεκόμαστε στους εργαζομένους που αγωνίζονται για αξιοπρέπεια και καλύτερους όρους δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ένα ζήτημα, τους **ελεγκτές**. Γιατί είναι αυτοί που πρώτοι σπάνε την κοινωνική αλληλεγγύη βάζοντας το προσωπικό όφελος (τα bonus που κερδίζουν, δηλαδή το 50% επί του κάθε προστίμου) πάνω και ενάντια στο συλλογικό καλό. Αυτό είναι ένα ζήτημα που θα πρέπει να απασχολήσει τους ίδιους τους εργαζομένους όσο και τους επιβάτες οι οποίοι καλούνται τόσο να αντισταθούν όσο και να απονομιμοποιήσουν τους έμμισθους ρουφιάνους των MMM

ΠΟΥ ΠΑΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ;

Είναι αλήθεια ότι οι αστικές συγκοινωνίες έχουν τα χάλια τους και αυτό επιβαρύνει μια εκ των προτέρων δυσβάσταχτη ζωή σε μια πόλη σαν την Αθήνα. Τα εισιτήρια είναι ήδη ακριβά και η ταλαιπωρία συνιστά ρουτίνα. Οι αναμονές, ο συνωστισμός, η γκρίνια και οι ρατσιστικές συμπεριφορές μεταξύ των επιβατών, πλουτίζουν την καθημερινή εμπειρία, ενώ η προσέγγιση σε ορισμένες περιοχές αποδεικνύεται αληθινή περιπέτεια. Όλα αυτά τα υπέροχα, συνιστούν αποτελέσματα των πολιτικών για τις αστικές συγκοινωνίες όπως εφαρμόζονται όλα αυτά τα χρόνια. Σε κάθε σχεδιασμό, η εξυπηρέτηση των ανθρώπων που είτε θέλουν είτε είναι αναγκασμένοι (λόγω εργασίας) να μετακινούνται στην πόλη δεν αποτελούσε ποτέ το πρώτο κριτήριο. Αντίθετα, πάντοτε υπερίσχυε η προώθηση της χρήσης του ΙΧ εις βάρος των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς (MMM), η εξυπηρέτηση των πιο εύπορων περιοχών εις βάρος των ταξικά "υποδεέστερων", η πρόσβαση στους χώρους μαζικής διασκέδασης και κατανάλωσης, η κερδοφορία των δρομολογίων και προσφάτως η "ασφάλεια".

Στον ηλεκτρικό και το μετρό, πέρα από τα παραπάνω, ο επιβάτης-εμπόρευμα μεταφέρεται διαρκώς επιτηρούμενος από κάμερες, σκειουριτάδες και ειδικούς φρουρούς μέσα σ' ένα υποχόνδριο αποστειρωμένο περιβάλλον. Εκεί βρίσκουν καθολική εφαρμογή ορισμένες από τις πιο σύγχρονες τεχνικές καθυπόταξης: τα δόγματα της ασφάλειας, της μηδενικής ανοχής και της καθαριότητας. Και πίσω από τη γυαλιστερή βιτρίνα της τάξης και της ασφάλειας βρίσκονται καλά κρυμμένα τα εργασιακά κάτεργα των υπηρεσιών καθαριότητας, που ήρθαν για λίγο στο προσκήνιο με το γεγονός της επίθεσης με οξύ στο πρόσωπο της μαχητικής καθαρίστριας συνδικαλίστριας Κ. Κούνεβα και τους αγώνες που αναπτύχθηκαν γύρω από την υπόθεση.

Όμως, είναι εξίσου αλήθεια ότι η προγραμματισμένη για αυτό το Δεκέμβρη αναδιάρθρωση των MMM θα κάνει όλα τα παραπάνω πολύ χειρότερα, τόσο για τους επιβάτες όσο και για την πλειονότητα των εργαζομένων.

- Τα εισιτήρια θα ακριβύνουν **30-50%** και οι μισθοί θα μειωθούν **20-40%**.
- Το **1/5** των εργαζομένων θα πρέπει να δεχθεί αναγκαστική μετάταξη σε άλλη υπηρεσία ή θα πρέπει να βγει (εθελούσια φυσικά) σε πρόωρη και μειωμένη σύνταξη- και αν αυτό δεν κριθεί αρκετό θα υπάρξουν και απολύσεις.
- Οι γραμμές που θα αξιολογηθούν ως μη κερδοφόρες θα κλείσουν ανεξάρτητα αν εξυπηρετούν ή όχι χιλιάδες επιβάτες.
- Τέλος, ένα νέο σώμα ελεγκτών (πιθανών από ιδιωτική εταιρία security) θα περιπολεί στάσεις και λεωφορεία στο κυνήγι των εγκλημάτων της λαθρεπιβίβασης και της φιλικής απόδοσης ενός χρησιμοποιημένου και σε ισχύ εισιτηρίου σε κάποιον άγνωστο.